

ятъ го иманяри, които прѣзъ деветъ села минаватъ и въ долинитѣ на Черчелана срѣщу Три-Светители нощуватъ, дано имането видятъ, кога проиграй.

Веднѣжъ и азъ безъ сънь останахъ. Белки не-надѣйното имане проиграй и на мене да се покаже. Видя ли го, — крояхъ си азъ, — ще извикамъ на баща си и ние ще станемъ богати. А станемъ ли заможни, ще накарамъ баща си да купи врана коня, че дойде ли Тодоровъ-день, коне кога се надбѣгватъ, всички врѣстници да смая. Стига ми сж се надсмивали, че баща ми все кранти има за коне.

— Ехъ, какъ ми искаше душата еднѣжъ баримъ да имаме вранъ конь, че на Тодоровъ-день, като му се метна и го смушкамъ съ махмузи — краката му о земя да не допиратъ, на всички до-хакъ да дойде!

Нѣмахъ късметъ заможни да станемъ и врана коня на Тодоровъ-день да езда! Ала въ паметъта ми единъ милъ споменъ остана. И до сега ми топли душата, кога се въ миналото повърна и за Три-Светители си припомня.

Малко богатство ли е: кога си нѣкога най-тжженъ и самота загнѣти душата, да се чувствуващъ синъ на роденъ край и да има за какво да милешъ, когато животътъ иска всичко да убие около тебе!
